

I. Disposicions generals

CAP DE L'ESTAT

3590 *LLEI 1/2002, de 21 de febrer, de Coordinació de les Competències de l'Estat i les Comunitats Autònomes en Matèria de Defensa de la Competència.* («BOE» 46, de 22-2-2002.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els que vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

La sentència del Tribunal Constitucional d'11 de novembre de 1999, dictada en els recursos d'inconstitucionalitat acumulats números 2009/1989 i 2027/1989, va considerar parcialment els citats recursos i va declarar la inconstitucionalitat de la clàusula «en tot o en part del mercat nacional» continguda expressament o per remissió en els articles 4, 7, 9, 10, 11 i 25 a) i c) de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència.

Els efectes de la sentència es traduïxen en la necessitat d'establir, per mitjà de llei estatal, el marc per al desenrotllament de les competències executives de l'Estat i de les comunitats autònomes previstes en la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, i el seu desplegament reglamentari.

II

Els fonaments jurídics en què l'Alt Tribunal basa la sentència partixen del reconeixement que la matèria denominada «defensa de la competència», com a tal, no es troba atribuïda expressament a l'Estat per la Constitució. Per consegüent, en la mesura que el conjunt de competències atribuïdes a l'Estat per la Constitució no ho impedisquen, podrà correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels seus propis estatuts.

Si analitzem els estatuts d'autonomia, hi ha referències més o menys generalitzades d'atribució competencial a les comunitats autònomes en matèria de «comerç interior», la qual cosa, conforme a la doctrina establida pel Tribunal Constitucional en la sentència abans citada, comprén la competència relacionada amb la «defensa de la competència», si bé es restringeix a l'àmbit executiu sent en tot cas de l'Estat la competència legislativa.

La conclusió que d'això es desprén és que les comunitats autònomes que així ho han previst en els seus estatuts tenen competències executives en relació amb

el «comerç interior» i, per tant, amb la «defensa de la competència».

No obstant, l'exercici d'estes competències ha d'harmonitzar-se amb la necessitat de protegir la unitat de l'economia nacional i l'exigència d'un mercat únic que permeti a l'Estat el desenrotllament de la seua competència constitucional de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica —article 149.1.13a de la Constitució— tot això per tal de respectar la igualtat de les condicions bàsiques d'exercici de l'activitat econòmica —articles 139.1 i 149.1.1a de la Llei Fonamental—. Per esta raó, el Tribunal Constitucional considera que no solament la normativa, sinó totes les activitats executives que determinen la configuració real del mercat únic d'àmbit nacional han d'atribuir-se a l'Estat, al qual correspondran, per tant, les actuacions executives en relació amb aquelles pràctiques que puguen alterar la lliure competència en un àmbit supracomunitari o en el conjunt del mercat nacional, encara que estos actes executius hagen de realitzar-se en el territori de qualssevol de les comunitats autònomes.

III

D'altra banda, el Tribunal Constitucional ha imposat a l'Estat el deure d'articular els mecanismes de coordinació que garantisquen la uniformitat de la disciplina de la competència en tot el mercat nacional i, per descomptat, establir els mecanismes de connexió pertinents, sempre que resulten constitucionalment i estatutàriament correctes, i els mecanismes de col·laboració i informació recíproca imprescindibles.

IV

El fonament jurídic octau de la sentència reconeix la vigència dels preceptes de la llei impugnada, a pesar d'haver sigut declarats nuls, fins que l'Estat no fixe els punts de connexió que permeten a les comunitats autònomes exercir les competències executives que els reconeixen els seus estatuts d'autonomia. En cas contrari, es produiria un buit normatiu que atemptaria contra els interessos constitucionalment rellevants referits a la defensa de la competència.

A pesar d'això, el mateix Tribunal Constitucional reconeix que la postergació en el temps dels efectes de la nul·litat declarada genera una situació anòmala i provisional que ha d'acabar com més prompte millor invocant la lleialtat constitucional que vincula l'Estat per a posar-li fi en el termini més breu.

Amb esta finalitat, ha d'adoptar-se una iniciativa legislativa que establisca el marc per a l'execució de les competències de l'Estat i de les comunitats autònomes amb ple respecte als criteris impartits pel Tribunal Constitucional, iniciativa que mampren la present llei.

V

La llei conté cinc articles que desenrotllen els apartats que, segons el Tribunal Constitucional, han d'establir-se

per a l'adequat exercici de les competències relacionades amb la defensa de la competència, tres disposicions addicionals, una disposició transitòria i una disposició final.

L'article 1 estableix els punts de connexió que delimiten genèricament l'exercici de les competències per part de l'Estat i de les comunitats autònomes. Estos punts es basen en el fonament jurídic sèptim de la Sentència d'11 de novembre del 1999, segons el qual, la competència objectiva que cal atribuir a les comunitats autònomes en matèria de defensa de la competència, es troba limitada a aquelles actuacions executives que hagen de realitzar-se en el territori de cada comunitat autònoma i que no afecten el mercat supraautonòmic. Això implica que la competència de l'Estat s'estén no solament a la normativa, sinó també a totes les actuacions executives en relació amb aquelles pràctiques que puguen alterar la lliure competència en l'àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional, encara que estes actuacions es realitzen en el territori d'una comunitat autònoma.

Este principi és reconegut com a criteri general per la llei i s'estén a les competències respecte dels procediments que tinguen per objecte actuacions associades amb els acords prohibits, les autoritzacions singulars d'acords prohibits, l'abús de posició dominant i el falsejament de la lliure competència per actes deslleials. A més, a fi de garantir l'adequat exercici de les competències, la seguretat jurídica dels operadors econòmics i la uniformitat en l'aplicació de les normes, tot això a fi a minimitzar els conflictes derivats de la interpretació d'este criteri general, la llei estableix un conjunt de regles addicionals tendents a aclarir quan una conducta és competència de l'Estat i quan ho és d'una comunitat autònoma.

Estes regles, en definitiva, impliquen l'atribució a l'Estat de la competència relativa a conductes que puguen atemptar contra la unitat de mercat nacional o contra principis reconeguts en la Constitució com ara l'establiment d'un equilibri econòmic adequat i just entre les diverses parts del territori espanyol, la llibertat de circulació i establiment de les persones i la lliure circulació de béns en tot el territori nacional o la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals.

L'article 2 estableix un mecanisme dinàmic i equilibrat de resolució dels conflictes que l'aplicació dels punts de connexió puga generar. Els procediments de resolució de conflictes partixen d'un recíproc i simètric subministrament d'informació sobre les denúncies o sol·licituds d'autorització rebudes o d'actuacions realitzades d'ofici entre els òrgans competents en matèria de defensa de la competència, de manera que, si sorgixen diferències sobre qui ha d'instruir i resoldre un determinat procediment, una vegada transcorregut un termini prudencial per al detingut estudi de la qüestió, la Junta Consultiva emetrà un dictamen no vinculant en matèria de conflictes. Es preveu la participació de l'Administració de l'Estat en la Junta Consultiva en matèria de conflictes, no solament en els supòsits de controvèrsia entre esta i les administracions autonòmiques, sinó entre els que eventualment puguen oposar a les comunitats autònomes entre si, per considerar-se que en este cas es pot estar debatent sobre efectes supraautonòmics de les conductes de què es tracte.

La mencionada Junta Consultiva emetrà un dictamen on es valorarà l'atribució de la competència de tramitació i resolució del procediment de què es tracte.

Si les administracions en conflicte no assumixen el resultat del dictamen, es preveu una remissió al que disposa la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional, a fi que siga l'Alt Tribunal qui decidisca sobre quina administració ha de ser la que

resolga el procediment en qüestió a través del plantejament d'un conflicte, positiu o negatiu, entre l'Estat i les comunitats autònomes o entre estes entre si. No obstant això, en la mesura que es preveuen altres procediments de cooperació i coordinació entre les administracions en conflicte, l'elevació de la qüestió davant del Tribunal Constitucional ha d'erigir-se en última instància de resolució de les qüestions competencials.

L'article 3 regula la Junta Consultiva en matèria de conflictes, la qual, fidel a la naturalesa arbitral d'este òrgan, és paritària. Així, es preveu que estiga integrada per un nombre igual de representants designats tant per l'Estat com per les comunitats autònomes, i serà flexible el nombre total d'acord amb les comunitats autònomes en conflicte, tot això amb la finalitat de mantindre la citada paritat en la seua composició.

L'article 4 regula els aspectes institucionals relacionats amb l'execució per part de les comunitats autònomes de les competències en matèria de defensa de la competència. Entre estos aspectes ressalta la possibilitat que, per via convencional, els òrgans estatals col·laboren amb aquelles comunitats que no hagen institucionalitzat els mecanismes orgànics per a desenrotllar les seues competències; la llei també estableix el marc per a la creació d'institucions competents en matèria de defensa de la competència en les comunitats autònomes i aclarix les normes de procediment aplicables a les actuacions dels òrgans mencionats.

Fidel a les directrius imposades pel Tribunal Constitucional, l'article 5 regula tres ordres de mecanismes de coordinació per a l'harmònic desenrotllament de les competències per l'Estat i les comunitats autònomes; d'una banda, crea el Consell de Defensa de la Competència, òrgan que reünix representants de totes les administracions territorials amb competència en la matèria, les funcions bàsiques del qual es referixen a la centralització de la informació rellevant sobre la competència en els mercats, a la discussió dels criteris conduents a aconseguir l'adequada coordinació en l'aplicació de la llei i a l'informe de les disposicions que regulen qüestions relacionades amb la matèria.

D'altra banda, el mencionat precepte dedica un apartat especial als mecanismes que asseguren la informació completa, simètrica i recíproca sobre les conductes restrictives de la lliure competència de què tinguen coneixement els òrgans competents, a fi de possibilitar el desenrotllament de les seues funcions.

Finalment, l'article 5 atribuïx legitimació al Servei de Defensa de la Competència per a intervindre en els procediments tramitats pels òrgans autonòmics, entenent esta legitimació com un instrument de tancament per a evitar diferències en la doctrina que se seguisca a l'hora d'aplicar l'ordenament de defensa de la competència. No hi ha dubte que la uniformitat en l'aplicació de les normes de defensa de la competència s'erigix en element indispensable per a garantir la unitat del mercat nacional i la igualtat de les condicions bàsiques d'exercici de l'activitat econòmica.

VI

La disposició addicional primera adapta les referències en exclusiva al Servei i al Tribunal de Defensa de la Competència que figuren en el text de la Llei 16/1989 davant de la nova realitat d'òrgans administratius que aniran creant-se una vegada posat en pràctica el model competencial previst en la present llei.

La disposició addicional segona reproduïx el manament de l'article 36.3 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, en la mesura que imposa la traducció al castellà de totes les comu-

nicacions i notificacions que els òrgans de defensa de la competència de les comunitats autònomes amb llengua cooficial pròpia dirigisquen al Tribunal i al Servei de Defensa de la Competència, perquè això implica la producció d'efectes dels mencionats escrits fora del territori de la respectiva comunitat autònoma.

La disposició addicional tercera deixa fora de perill les competències que la legislació sectorial atribueix a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.

La disposició transitòria única preveu l'exercici de les competències d'execució corresponents a les comunitats autònomes pels òrgans estatals fins al moment en què aquelles que tinguen previsió estatutària hagen constituït els seus respectius òrgans de defensa de la competència; si no es preveu este règim supletori, es corre el risc d'incórrer en un buit normatiu i orgànic que podria impedir la persecució de conductes que puguen arribar a menyscar la competència en àmbits autonòmics.

Article 1. *Punts de connexió.*

1. Correspondrà a l'Estat l'exercici de les competències reconegudes en la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, respecte dels procediments que tinguen per objecte les conductes previstes en els articles 1, 6 i 7 de la mencionada llei, quan les citades conductes alteren o puguen alterar la lliure competència en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional, encara que l'exercici d'estes competències haja de realitzar-se en el territori de qualssevol de les comunitats autònomes.

2. En tot cas, es considera que s'altera o es pot alterar la lliure competència en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional, en els casos següents:

a) Quan una conducta altere o pugua alterar la lliure competència en un àmbit supraautonòmic o en el conjunt del mercat nacional o pugua afectar la unitat de mercat nacional, entre altres causes, per la dimensió del mercat afectat, la quota de mercat de l'empresa corresponent, la modalitat i l'abast de la restricció de la competència, o els seus efectes sobre els competidors efectius o potencials i sobre els consumidors i usuaris, encara que estes conductes es realitzen en el territori d'una comunitat autònoma.

b) Quan una conducta pugua atemptar contra l'establiment d'un equilibri econòmic adequat i just entre les diverses parts del territori espanyol, implicar mesures que directament o indirectament obstaculitzen la lliure circulació i establiment de les persones i la lliure circulació de béns en tot el territori nacional, suposar la compartimentació dels mercats o menyscar les condicions bàsiques que garantisquen la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals, encara que estes conductes es realitzen en el territori d'una comunitat autònoma.

3. Correspondrà a les comunitats autònomes amb competències en la matèria l'exercici en el seu territori de les competències reconegudes en la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, respecte dels procediments que tinguen per objecte les conductes previstes en els articles 1, 6 i 7 de la mencionada llei, quan les citades conductes, sense afectar un àmbit superior al d'una comunitat autònoma o al conjunt del mercat nacional, alteren o puguen alterar la lliure competència en l'àmbit de la respectiva comunitat autònoma.

4. L'exercici de les competències relatives a les autoritzacions a què es referix l'article 4 de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, correspondrà a l'Estat o a les comunitats autònomes, d'acord amb els punts de connexió establits en el present article.

No obstant això, si després d'atorgada una autorització per una comunitat autònoma s'alteraren les circumstàncies determinants de l'atribució competencial per afectar la conducta autoritzada a un àmbit supraautonòmic o al conjunt del mercat nacional, serà necessària una nova autorització, l'atorgament de la qual correspondrà als òrgans estatals de defensa de la competència.

5. Correspondrà en tot cas a l'Estat:

a) L'aplicació de les normes contingudes en el capítol II i en el capítol III del títol I de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència.

b) L'autorització, per mitjà de reglaments d'exempció, de categories d'acords, decisions, recomanacions, pràctiques concertades o conscientment paral·leles a què fa referència l'article 5 de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència.

c) La representació en matèria de defensa de la competència davant d'altres autoritats nacionals, fòrums i organismes internacionals i, en concret, davant de la Unió Europea, la OCDE, l'OMC i la UNCTAD.

d) L'aplicació a Espanya dels articles 81.1 (ex 85.1) i 82 (ex 86) del Tractat de la Comunitat Europea i del seu dret derivat, d'acord amb el que es disposa respecte d'això en l'article 25.c) de la Llei de Defensa de la Competència.

Article 2. *Resolució de conflictes.*

1. Les comunitats autònomes notificaran al Servei de Defensa de la Competència totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes en aplicació de la present llei així com aquelles conductes detectades d'ofici respecte de les quals hi haja indicis racionals d'infracció, d'acord amb el que estableix l'article 5.dos. En la mencionada notificació s'expressarà l'òrgan, estatal o autonòmic, que es considere competent.

L'òrgan competent de la comunitat autònoma notificadora podrà iniciar el procediment corresponent si en el termini de quinze dies el director del Servei de Defensa de la Competència no comunica la seua opinió en contra.

Si el director del Servei de Defensa de la Competència considera que és de la seua competència l'aplicació de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, a la conducta notificada, li ho comunicarà a l'òrgan notificador.

S'entendrà que l'òrgan notificador manté la seua competència si en el termini de cinc dies no remet les actuacions al Servei de Defensa de la Competència.

Si l'òrgan notificador mantinguera la seua competència sobre esta conducta, l'òrgan competent de qualssevol de les administracions en conflicte sol·licitarà la convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes prevista en l'article 3, perquè en el termini de quinze dies emeta el seu informe.

Emés l'informe previst en el paràgraf anterior, l'òrgan estatal o autonòmic que es considere competent podrà iniciar el procediment en el termini de deu dies, sense perjudi de l'aplicació del que estableix el capítol II del títol IV de la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.

2. El Servei de Defensa de la Competència notificarà als òrgans autonòmics corresponents una nota succinta de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes i de les actuacions realitzades d'ofici; en esta nota s'expressarà l'òrgan, estatal o autonòmic, que es considere competent.

L'òrgan considerat competent en la nota succinta remesa pel Servei de Defensa de la Competència podrà iniciar el procediment, si en el termini de quinze dies no rep opinió en contra de cap altre òrgan que demane per a si la competència; a este efecte, el Servei de Defensa de la Competència traslladarà immediatament, si és

procedent, la denúncia o la sol·licitud d'autorització singular rebuda o les actuacions realitzades d'ofici.

Si un altre òrgan autonòmic es considera competent en relació amb esta conducta, el Servei de Defensa de la Competència o els òrgans autonòmics corresponents sol·licitaran la convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes prevista en l'article 3, perquè en el termini de quinze dies emeta el seu informe.

Emés l'informe previst en el paràgraf anterior, l'òrgan estatal o autonòmic que es considere competent podrà iniciar el procediment en el termini de deu dies, sense perjudi de l'aplicació del que estableix el capítol II del títol IV de la Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.

3. Si el director del Servei de Defensa de la Competència considera que la conducta notificada per l'òrgan competent d'una comunitat autònoma d'acord amb el que disposa l'article 5.º no és de la seua competència sinó de la d'una comunitat autònoma diferent del notificador, li ho comunicarà als òrgans competents de les dos perquè, si és procedent, manifesten o mantinguen la seua competència sobre la mencionada conducta en el termini de quinze dies.

Si els òrgans de les dos comunitats autònomes es consideren competents sobre la mencionada conducta, l'òrgan estatal o els òrgans competents de qualssevol de les altres administracions en conflicte sol·licitarà la convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes prevista en l'article 3, perquè en el termini de quinze dies emeta el seu informe.

4. Si el conflicte es plantejara després de la incoació del procediment, inclús en la fase de resolució, caldrà ajustar-se al que disposen els paràgrafs anteriors. La convocatòria de la Junta Consultiva en matèria de conflictes interromprà automàticament el procediment que, si és el cas, s'estiga tramitant i suspendrà el termini per a resoldre i notificar la resolució.

5. Una vegada incoats els expedients sancionadors pels òrgans competents, podran adoptar totes les mesures que consideren oportunes perquè cessen les conductes infractores; en especial advertiran el públic de les conductes que hagen donat lloc a l'acord d'incoació i de les mesures adoptades per al seu cessament.

6. En tot cas, el que disposa este article s'entén sense perjudi de la utilització de les vies jurisdiccionals pertinents.

Article 3. *La Junta Consultiva en matèria de conflictes.*

1. La Junta Consultiva en matèria de conflictes és l'òrgan consultiu especialitzat en l'assessorament, per mitjà de dictamen no vinculant, per a la resolució dels conflictes d'atribució de competències que se susciten entre l'Administració de l'Estat i de les comunitats autònomes o entre estes entre si en ocasió de l'aplicació de la legislació de defensa de la competència. En l'exercici de les seues funcions la Junta podrà demanar informe del Tribunal de Defensa de la Competència i dels òrgans autonòmics corresponents.

2. El president de la Junta Consultiva en matèria de conflictes serà nomenat pel ministre d'Economia, oït el Consell de Defensa de la Competència, entre persones de reconegut prestigi i amb àmplia experiència en matèria de defensa de la competència. El seu vot serà diriment en cas d'empat i el seu mandat serà de cinc anys; no obstant, expirat el termini del seu mandat, continuarà en l'exercici de les seues funcions fins a la presa de possessió del nou president.

3. La Junta Consultiva en matèria de conflictes estarà composta pel president i els vocals següents:

a) Per l'Administració General de l'Estat, un representant designat pel ministre d'Economia, el qual exercirà com a secretari.

b) Per la comunitat autònoma en conflicte, dos representants designats per esta.

Excepcionalment, en el supòsit que hi haja més d'una comunitat autònoma afectada pel conflicte de competències, es designarà un sol representant per cada una d'estes. Si les comunitats autònomes en conflicte foren tres o més, s'eleva el nombre de representants de l'Administració General de l'Estat per a garantir la composició paritària de la Junta. En tot allò que faça referència al funcionament, convocatòria, reunions i règim d'adopció d'acords de la Junta Consultiva en matèria de conflictes caldrà adaptar-se al que disposa, en matèria d'òrgans col·legiats, el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i el capítol IV del títol II de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'Organització i Funcionament de l'Administració General de l'Estat.

Article 4. *Aspectes institucionals de l'execució per part de les comunitats autònomes de la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència.*

1. El Servei de Defensa de la Competència i el Tribunal de Defensa de la Competència podran realitzar convenis de col·laboració amb els òrgans competents de les comunitats autònomes per a la instrucció i resolució dels procediments que tinguen per objecte conductes que siguen competència tant de l'Estat com d'estes últimes. Estos convenis establiran les formes i els mecanismes concrets a través dels quals s'instrumentarà la referida col·laboració.

2. Els procediments d'execució establits en la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència, seran aplicables a les actuacions que desenrotllen els òrgans competents de les comunitats autònomes.

Article 5. *Mecanismes de coordinació.*

U. 1. El Consell de Defensa de la Competència és l'òrgan de col·laboració, coordinació i informació recíproca entre l'Estat i les comunitats autònomes per a promoure l'aplicació uniforme de la legislació de competència.

El Consell de Defensa de la Competència exercix en Ple, el qual es reunirà com a mínim una vegada a l'any. En tot allò referent al seu funcionament, convocatòria, reunions i règim d'adopció d'acords, caldrà adaptar-se al que disposa, en matèria d'òrgans col·legiats, el capítol II del títol II de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú, i en el capítol IV del títol II de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'Organització i Funcionament de l'Administració General de l'Estat.

2. El Ple del Consell de Defensa de la Competència estarà constituït pels membres següents:

Un representant de cada una de les comunitats autònomes amb competències en matèria de defensa de la competència.

Un nombre igual de representants de l'Administració General de l'Estat nomenats pel ministre d'Economia, entre els quals estaran el director del Servei de Defensa de la Competència, que el presidirà, i tres vocals del Tribunal de Defensa de la Competència designats pel seu president.

Un secretari, amb veu però sense vot, nomenat pel ministre d'Economia.

3. El Consell de Defensa de la Competència, com a òrgan de participació i col·laboració entre l'Adminis-

tració General de l'Estat i les comunitats autònomes, assumirà les funcions següents:

Realitzar el seguiment periòdic de la política de defensa de la competència per part de les diferents administracions públiques.

Promoure l'intercanvi d'informació i la realització i publicació d'estudis on es posen de manifest els criteris seguits per les diferents administracions en l'aplicació de la normativa de defensa de la competència i, si és el cas, la necessitat de fer que estos siguen uniformes.

Emetre informe sobre els projectes de disposicions de caràcter general que afecten les matèries de la defensa de la competència en què les comunitats autònomes tenen competències d'execució.

Dos. A fi de facilitar l'aplicació de la present llei, s'establixen els mecanismes d'informació recíproca següents:

a) Les comunitats autònomes remetran al Servei de Defensa de la Competència còpia de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular rebudes en aplicació de la present llei. Així mateix, notificaran al Servei de Defensa de la Competència aquelles conductes detectades d'ofici respecte de les quals hi haja indicis racionals d'infracció.

b) El Servei de Defensa de la Competència remetrà als òrgans autonòmics una nota succinta de totes les denúncies i sol·licituds d'autorització singular que reba i de les actuacions realitzades d'ofici, respecte de les quals hi haja indicis racionals d'infracció, que es referisquen a conductes que afecten la seua respectiva comunitat autònoma.

c) Quan la conducta prevista en els apartats a) i b) haja sigut detectada d'ofici, la notificació consistirà en una descripció de la conducta detectada, amb indicació de les parts, de l'àmbit a què s'estén i dels motius que justifiquen la iniciació de l'expedient.

d) El Servei de Defensa de la Competència comunicarà als òrgans autonòmics corresponents els expedients incoats que afecten el seu territori.

Tres. A fi de procurar l'aplicació uniforme de la Llei de Defensa de la Competència, el Servei de Defensa de la Competència podrà comparèixer, en qualitat d'interessat, en els procediments administratius tramitats pels òrgans de defensa de la competència de les comunitats autònomes.

Els òrgans autonòmics hauran de comunicar al Servei de Defensa de la Competència els acords i les resolucions adoptats, tant en la fase d'instrucció com de resolució que posen fi al procediment, per tal que este puga exercir, si és el cas, el recurs contra els citats acords en vista de les instàncies corresponents.

Quatre. El Servei de Defensa de la Competència o el Tribunal de Defensa de la Competència, en l'exercici de les funcions que li són pròpies, demanaran als òrgans autonòmics competents informe preceptiu, no vinculant, que hauran d'emetre en el termini de deu dies hàbils, en relació amb aquelles conductes que afecten un àmbit supraautonòmic o al conjunt del mercat nacional i incidisquen, de forma significativa, en el territori de la comunitat autònoma respectiva.

Disposició addicional primera. *Referències al Tribunal i al Servei de Defensa de la Competència contingudes en la Llei 16/1989, de 17 de juliol, de Defensa de la Competència.*

1. Les referències al Tribunal de Defensa de la Competència i al Servei de Defensa de la Competència contingudes en els articles de la Llei 16/1989, de 17 de

juliol, de Defensa de la Competència, que s'enumeren a continuació, s'entendran efectuades als òrgans de les comunitats autònomes amb competències en la matèria, quan les potestats administratives i els procediments en estos regulats s'exercisquen o trameten en relació amb conductes que, d'acord amb el que disposa l'article 1 de la present llei, siguen competència de les comunitats autònomes:

Article 4.	Article 38.
Article 7.	Article 39.
Article 9.	Article 40.
Article 10.	Article 41.
Article 11.	Article 42.
Article 12.	Article 43.
Article 13.	Article 44.
Article 29.	Article 45.
Article 31.	Article 46.
Article 32.	Article 47.
Article 33.	Article 48.
Article 34.	Article 49.
Article 36.	Article 51 bis.
Article 36 bis.	Article 53.
Article 37.	Article 56.

2. Els òrgans que en les comunitats autònomes exercisquen les funcions que en l'Estat s'atribuisquen al Tribunal de Defensa de la Competència, hauran d'actuar amb independència, qualificació professional i sotmetiment a l'ordenament jurídic.

Disposició addicional segona. *Traducció al castellà de les comunicacions i notificacions de les comunitats autònomes amb llengua cooficial adreçades al Servei de Defensa de la Competència.*

En compliment del que disposa el paràgraf 3r de l'article 36 de la LRJAPAC, totes les comunicacions i notificacions dels òrgans competents de les comunitats autònomes adreçades al Servei de Defensa de la Competència i al Tribunal de Defensa de la Competència contingudes en esta llei hauran de ser traduïdes al castellà.

Disposició addicional tercera. *Competències atribuïdes a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.*

El que disposa la present llei s'entén sense perjudici de les competències que la legislació específica atribueix a la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions.

Disposició transitòria única.

Mentres les comunitats autònomes no hagen constituït els seus respectius òrgans de defensa de la competència, l'Estat continuarà exercint les competències que els corresponen.

Disposició final única. *Entrada en vigor*

La present llei entrarà en vigor als tres mesos de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 21 de febrer del 2002.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ